

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΚΟΡΤΩ
(κατά κόσμον Πέτρος Χατζόπουλος)

εικονογράφηση Πέρσα Ζαχαριά

Το ουφάκι

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Με λένε Μάνο, είμαι οχτώ ετών κι η μαμά μου είναι μάγισσα.

Πού το ξέρω; Θα σας πω. Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα απ' την αρχή.

Εγώ, που λέτε, γενικά έχω πολύ άγχος, τρομερό άγχος – μπορώ να αγχώνομαι για τα πάντα και για το τίποτα.

Κι αν η δασκάλα μου, η κυρία Στέλλα, με σηκώσει στον πίνακα για να πω την προπαίδεια του 9 κι εγώ ξεχάσω πόσο κάνει 9x7 και μείνω να κοιτάζω το κενό σαν τον μπούφο;

Κι αν στο διάλειμμα παίζουμε μπάλα και με βάλουν τερματοφύλακα και φάω εφτά γκολ, όπως η Βραζιλία στον ημιτελικό με τη Γερμανία, και μετά οι συμμαθητές μου λένε πίσω απ' την πλάτη μου «Τελείως άχρηστος αυτός ο Μάνος, ούτε για να ζεσταίνει τον πάγκο δεν κάνει»;

Κι αν η Μαριτίνα, που πάει στην Ε' Δημοτικού και προχτές στον διάδρομο μου χαμογέλασε (οπότε εγώ σκέφτηκα

αυτομάτως ότι με συμπαθεί), ΔΕ με συμπαθεί καθόλου αλλά της γυρίζω τ' άντερα και μου χαμογέλασε με το ζόρι για να μη μου τραβήξει μπουνιά;

Είμαι ικανός να αγχώνομαι ακόμα και για το αν η μαμά ή ο μπαμπάς θα βρουν στο σουπερ μάρκετ το αγαπημένο μου δημητριακό –ένα με σοκολατένιες νιφάδες καλαμποκιού– ή αν θα βρεθώ το πρωί να τρώω κανένα τελείως μάπα με ίνες σίκαλης, που είναι σαν σκουληκάκια που επιπλέουν μες στο γάλα.

Βέβαια, μετά από λίγο συνήθως χαλαρώνω και σκέφτομαι ότι ακόμα κι αν συμβούν όλα όσα φοβάμαι, ε, δεν ήρθε και το τέλος του κόσμου.

Μπορεί σήμερα να κολλήσω στην προπαίδεια του 9 κι αύριο η κυρία Στέλλα να με εξετάσει σ' ένα άλλο μάθημα – στην Ιστορία, για παράδειγμα, που είναι το αγαπημένο μου – και να σκίσω κι η δασκάλα να λέει από μέσα της «Πσος... αστέρι ο μικρός».

Ή μπορεί σ' ένα άλλο ματς να παίξω επιθετικός και να καρφώσω καμιά γκολάρα απ' τη σέντρα κι όλοι να ζητωκραυγάζουν «ΜΑΝΟΣ! ΜΑΝΟΣ!» σαν να είμαι ο Μέσσι.

Κι όσο για τη Μαριτίνα, ε, μικρός είμαι ακόμα και δεν ψάχνω για να παντρευτώ, οπότε θα ζήσω κι ας μη με χωνεύει (αν και σε περίπτωση που όντως με συμπαθεί και θέλει εκείνη να παντρευτούμε, δε με χαλάει, γιατί η Μαριτίνα είναι πανέμορφη, με κάτι ματάρες σαν της γάτας και φακίδες στα μάγουλα, κι όταν τη βλέπω να χαμογελάει, η καρδιά μου κάνει ντάπα ντούπα).

Ο παππούς μου ο Μανώλης, που είναι ψυχίατρος κι έχει πολλούς ασθενείς που φρικάρουν απ' το άγχος όπως εγώ, μου 'χει πει να μην ανησυχώ – όλα τα παιδιά αγχώνονται, έτσι λέει, γιατί οι απαιτήσεις του σχολείου και των γονιών μάς πιέζουν πολύ κι ο ανταγωνισμός με τους συμμαθητές είναι μεγάλος, ιδίως αν είσαι τελειομανής όπως εγώ, και μπορείς να πετάξεις μια ολόκληρη ζωγραφιά και να την ξαναφτιάξεις απ' την αρχή επειδή δε σου άρεσε μια λεπτομέρεια.

Αλλά, όπως σας έλεγα, η μαμά μου είναι μάγισσα.

Όχι κανονική μάγισσα – δεν πήγε σχολείο στο Χόγκουαρτς, ούτε έχει μαγικό ραβδί, που είναι κρέμα, γιατί αν είχε, θα μπορούσε να πει «Εξπέκτο γαλακτομούρεκο!» και να εμφανιστεί απ' το πουθενά ένα ταισί τρία στρέμματα με ολόφρεσκο, λαχταριστό γαλακτομούρεκο. (Χώρια που μπορεί να ήμουν μάγος κι εγώ και να έπαιζα κούνιτις αντί για το χαζοποδόσφαιρο.)

Στην πραγματικότητα, η μαμά είναι αρχιτέκτονας, όπως κι ο μπαμπάς, και δουλεύουν στο ίδιο γραφείο, σχεδιάζοντας σπίτια που μετά χτίζονται και μέσα μένουν οικογένειες σαν τη δική μας, με παιδιά που μπορεί να αγχώνονται συνέχεια, όπως εγώ, ή να ζούνε στην κοσμάρα τους, όπως ο φίλος μου ο Σίμος – που ακόμα κι αν έχει έρθει στο σχολείο εντελώς αδιάβαστος, δεν ιδρώνει τ' αντί του και κάθεται και λύνει συντόκου στη ζούλα.

Και θα σας πω και πώς το ξέρω ότι η μαμά μου είναι μάγισσα.

Πες ότι έρχεται το βράδυ. Και κάποια στιγμή, πέφτω να ξαπλώσω. Οπότε, ξαφνικά, εκεί που διαβάζω ήσυχα ήσυχα το βιβλιαράκι μου (αυτόν τον καιρό ξαναδιαβάζω τον *Αιχμάλωτο του Αζκαμπάν*, κι ας το ξέρω απέξω πια), με πιάνει ένα απότομο, φοβερό άγχος.

Σκέφτομαι για παράδειγμα: «Κι αν οι γονείς μου χωρίσουν, όπως οι γονείς της Ράβνιας απ' την τάξη μου, που τσακώνονταν και στο τέλος πήραν διαζύγιο; Κι αν βρεθώ στα καλά καθούμενα να πρέπει να τρέχω κάθε δεύτερο Σαββατοκύριακο σ' ένα άλλο σπίτι, όπου θα μένει μόνος του ο μπαμπάς;».

Δεν έχει σημασία ότι οι δικοί μου γονείς δεν τσακώνονται σχεδόν ποτέ, ούτε καν ότι η ίδια η Ράνια μου 'χει πει ότι είναι καλύτερα που χώρισαν οι δικοί της, γιατί ενώ πριν ήταν μες στην γκρίνια και στα μούτρα, τώρα είναι κι οι δύο χαρούμενοι και περνάνε μια χαρά και τη λατρεύουν το ίδιο και περισσότερο από πριν.

Όχι. Εκείνη τη στιγμή, τα μάτια μου δε βλέπουν τη σελίδα που έχω μπροστά μου – βλέπουν μόνο το όποιο τρομερό σενάριο με αγχώνει. Κι απ' το στήθος μου βγαίνει ένα μεγάλο, βαρύ «Ουφ!».

Την ίδια ακριβώς στιγμή που κάνω «Ουφ!», η μαμά μου το ακούει, όπου και να βρίσκεται. Έχει καταπληκτική ακοή η μαμά, ούτε κυνηγόςκυλο τέτοιο πράμα, μπορεί ν' ακούσει μέχρι τύπο που φτερνίζεται στο Πεκίνο και να τον πάρει τηλέφωνο να του πει «Γείτσες!».

Οπότε έρχεται αμέσως στο δωμάτιό μου, πλησιάζει το κρεβάτι και κάνει το κόλπο που αποδεικνύει ότι είναι μάγισσα.

«Πού είναι το ουφάκι που στεναχωρεί τον Μάνο;» λέει αυστηρά, κοιτώντας γύρω γύρω. «Πού κρύβεσαι, βρομερό και σιχαμένο παλιοουφάκι; Φανερώσου τώρα και θα δείξω έλεος. Ειδάλλως, η εκδίκησή μου θα 'ναι φοβερή!» Κι όταν βλέπει ότι το ουφάκι εξακολουθεί να κρύβεται, αρχίζει να ψάχνει – πίσω απ' τις κουρτίνες, στα συρτάρια του κομοδίνου και, τέλος, στο κρεβάτι μου. Κι εκεί το βρίσκει πάντα, να στέκεται πάνω στο στήθος μου (αόρατο όπως όλα τα ουφάκια), και πριν προλάβει να της ξεφύγει, το αρπάζει όπως ο

βάτραχος τη μύγα, το ρίχνει στο πάτωμα και το πατάει δυο και τρεις και δέκα φορές, μέχρι να το λιώσει. Οπότε, ξαφνικά, όλο το άγχος μου περνάει, γιατί δεν έχω πια το ουφάκι να στέκεται πάνω στο στήθος μου και να σιγοπιθυριάζει φόβους στην καρδιά μου.

Είμαι σίγουρος ότι τώρα όλες και όλοι σκέφτεστε: «Καλά, το παιδί είναι τελείως γκάου, πιο χαζό κι απ' τα μαρούλια. Πιστεύει σοβαρά ότι η μαμά του είναι μάγισσα κι ότι του παίρνει το άγχος τσαλαπατώντας αόρατα τερατάκια. Άκου ουφάκι! Καλύτερα να πιάσει το ούφο τον γιο της».

Και, ειλικρινά, έχετε δίκιο. Ούτε κι εγώ θα το πίστευα αν μου το 'λεγε κάποιος άλλος – θα κουνούσα το κεφάλι και θα σκεφτόμουν «Ο τύπος είναι για τα πανηγύρια».

Ακόμα κι εγώ, όταν έβλεπα τη μαμά να κυνηγάει τα διάφορα ουφάκια, κατά βάθος ήξερα ότι δεν ήταν αλήθεια όλο αυτό – ότι δεν μπορεί να ήταν αλήθεια. Ήταν θέμα αυθυποβολής, όπως λέει ο παππούς μου, που σημαίνει ότι επειδή θέλεις αφάνταστα να είναι κάτι αληθινό, στο τέλος πείθεις τον εαυτό σου και το πιστεύεις, κι ας μην ισχύει.

Μόνο που ένα βράδυ, πριν από έναν περίπου μήνα, συνέβη κάτι απίστευτο – κάτι που με έπεισε ότι η μαμά μου είναι μάγισσα κι ότι τα ουφάκια δεν είναι πλάσματα της φαντασίας της, αλλά υπάρχουν στ' αλήθεια, όπως εσείς κι εγώ.

Θυμάμαι ακριβώς τι έγινε, με κάθε λεπτομέρεια.

Ήταν Πέμπτη, γύρω στις οχτώμισι το βράδυ, και σε λίγο θα έπρεπε να πέσω για ύπνο. Αλλά επειδή την επομένη

ήταν Παρασκευή, που σήμαινε ότι θα έχω μία ώρα παρά-
ταση όπως και το Σάββατο, κι αντί για τις 9 θα μπορούσα
να πέσω για ύπνο στις 10, ξεχειλίζα από ενθουσιασμό και
ήμουν καρφωμένος στο τάμπλετ, παίζοντας ένα παιχνίδι με
μεταλλαγμένους υπερήρωες εναντίον πανίσχυρων ζόμπι.

Το παιχνίδι που σας λέω είναι απίθανο, με φοβερά
γραφικά και τρελή δράση και σφάξιμο, και το βράδυ εκείνο
το απολάμβανα όσο ποτέ άλλοτε – είχα ήδη κάνει το μεγα-
λύτερο high score μου.

